

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. C. N., narozený X, st. přísl. Vietnamská socialistická republiky
(dále jen **Vietnam**), bytem X,
zastoupený: JUDr. Bc. Marcela Oškrdová, advokátka, se sídlem
Národní 416/37, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2022 č.j. OAM-859/ZA-ZA11-HA13-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou bez data soudu doručenou dne 4.3.2022 datovou schránkou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2022 č.j. OAM-859/ZA-ZA11-HA13-2021, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, když neobsahuje žádné procesní ustanovení, dle kterého správní orgán postupoval. Rozhodnutí tak neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), který stanoví, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. Absence procesních předpisů činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 15 A 230/2018-49. Dále uvedl, že ani další součásti výrokové části, ani odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahují žádné procesní právní ustanovení, dle kterého žalovaný postupoval. Z rozhodnutí jako celku tak nelze seznat, dle jakých ustanovení žalovaný postupoval. Dle formulace výroku napadeného rozhodnutí *bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany*. Zákon o azylu však přiznává žalovanému oprávnění udělit mezinárodní ochranu dle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, nikoli mezinárodní ochranu dle těchto ustanovení neudělit. Ve smyslu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí nemůže správní orgán rozšiřovat obsah svých pravomocí. Ani v jiných částech zákona o azylu není žalovanému přiznána pravomoc „neudělit mezinárodní ochranu“, proto žalobci není zřejmé, podle jakého ustanovení zákona žalovaný postupoval, když ani zákon takový postup nezná. Z napadeného rozhodnutí je evidentní, že žalovanému je známo, že žalobce byl odsouzen za drogový delikt. Žalovaný uvádí, že: *„...Vietnam patří mezi země, kde doposud nebyl zrušen trest smrti. Trest smrti je ukládán za „nejzávažnější trestné činy zahrnující hospodářskou kriminalitu včetně korupce, a nadále může být uložen za zločiny související s drogami...“*. Žalovaný se přes tato konstatování nezabýval otázkou, jak je zacházeno s osobami, které byly odsouzeny pro drogový delikt v zahraničí. Zda těmto osobám nehrozí trest odnětí svobody (který by byl v rozporu se zákazem dvojího trestání), nebo dokonce trest smrti. Žalovanému je z jeho vlastní činnosti známo, že osoby vietnamské státní příslušnosti, které byly soudně řešeny v zahraničí, mají strach z postihu po návratu do země původu, přesto se touto otázkou vůbec nezabýval, a to ani v souvislosti s trestem smrti. Z toho důvodu má žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce při pohovoru uváděl obavy z aktuální situace v zemi původu, zejména stavu zdravotnictví a nepokojů v zemi. O zhoršené bezpečnostní situaci informovala média přibližně od přelomu srpna/září 2021. Přesto použil žalovaný jako jediný podklad pro dokumentaci „aktuálního“ stavu vlastní dokument Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, která je datována v dubnu 2021, a tedy nemůže zachycovat stav, který nastal až po vypracování tohoto dokumentu. Současně žalobce namítal, že prakticky jediným dokumentem hodnotícím situaci ve Vietnamu je neaktuální zpráva uvedená pod bodem 5 žaloby, která je vypracována žalovaným. Nejedná se tak o dokument vypracovaný nezávislou organizací, ale o dokument vypracovaný rozhodujícím orgánem. Dále žalobce namítal, že tato zpráva je vypracována tzv. od stolu, tedy bez toho, že by zpracovávající úřední osoba měla alespoň nějaký kontakt se zemí, o níž referuje. Naproti tomu existují zprávy nadnárodních organizací, jejichž zpravodajové pobývají přímo v posuzovaných lokalitách. Tyto zprávy však žalovaný jako podklad pro napadené rozhodnutí nepoužil. Dle žalobce není ani zřejmé, z jakých podkladů tato zpráva vychází a z čeho čerpá. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení; žádal také náhradu nákladů řízení k rukám jeho právní zástupkyně, a to do 30 dní ode dne právní moci rozsudku.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1.2.2022 č.j. OAM-859/ZA-ZA11-HA13-2021**, které nabylo právní moci dne 23.2.2022, bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá mimo jiné, že dne 13.10.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Dne 18.10.2021 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (dále i **žádost**) v ČR, kdy sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh, hovoří vietnamsky, je bez náboženského vyznání a politického přesvědčení. O politiku se nezajímá. Je ženatý, aktuálně je v rozvodovém řízení. Bývalá žena K. T. C., nar. X, žije v X. Dcera N. T. A. N., nar. X v X, je státní příslušnicí Vietnamu, žije ve Vietnamu u babičky ze strany její matky, její matkou je K. T. C. Ve vlasti naposledy bydlel na adrese X. Dne 11.8.2017 opustil Vietnam a letecky cestoval s německým vízem do Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**), kde zůstal několik dní. Poté z Německa pokračoval automobilem do Polské republiky (dále jen **Polsko**), kde pobýval pár dní. V Polsku si vyřídil povolení k pobytu, ale poté cestoval do ČR. Do Polska se vracel, na území ČR vstoupil v srpnu 2017, kdy přicestoval z Vietnamu. Poté ještě jezdil do Polska, kde byl naposledy v roce 2019. Do Německa poprvé přicestoval s německým vízem v dubnu 2017, kde pobýval až do května 2017. Většinou pobýval v ČR. V roce 2017 obdržel dvě německá víza, také získal pracovní pobyt v Polsku platný do listopadu 2020. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má astma a problémy s játry. Na astma užívá sprej, o problémech s játry se dozvěděl teprve teď, nijak se s tím zatím neléčí. Prvním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR je skutečnost, že má špatný zdravotní stav, ve Vietnamu je teď kritický stav kvůli covidu, jsou tam různá omezení. Kdyby se vrátil, neměl by jak zaplatit léčbu s játry. Aktuálně je v rozvodovém řízení se svou manželkou a v ČR by chtěl zůstat, protože zde žije s přítelkyní. Jiné důvody neuvedl. Žalobce prokázal v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Vietnamu č. C0133561, platným do dne 9.3.2025. Pohovor k žádosti byl s žalobcem proveden dne 18.10.2021 na jeho žádost ve vietnamském jazyce, za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka a jeho právní zástupkyně. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že v roce 2017 přijel do Německa, protože ve Vietnamu neviděl žádné východisko. Chtěl změnit svůj život, proto odjel do Evropy. Nevyhovoval mu tamní komunistický systém ani způsob života. Nebyla tam stabilní práce a byla tam špatná zdravotní péče. Komunistický režim je byrokratický. Německá víza si vyřizoval, protože se chtěl dostat do nějaké země v Evropě. Kamarád mu poradil, aby si vyřídil německé vízum. K dotazu, proč si vyřídil polské pracovní povolení k pobytu, sdělil, že německé turistické vízum měl asi na tři měsíce. Aby zde mohl zůstat déle, vyřídil si pobyt v Polsku. V Polsku nežil, velmi krátce tam pracoval. ČR si vybral, protože v té době tam měl přítelkyni, proto za ní přijel. Po celou dobu svého pobytu v ČR pobýval na adrese X a pracoval v herně. V ČR pobýval na základě polského pobytového povolení. K dotazu, jak měl pobyt upraven po skončení platnosti polského pobytového povolení v prosinci 2020, sdělil, že v té době byl ve výkonu trestu. Odsouzen byl v dubnu 2019, ve výkonu trestu byl do října 2021. Trestně stíhán byl kvůli obchodu s omamnými látkami. Když v roce 2017 přicestoval, proběhla u kamarádů domovní prohlídka a žalobce začal být podezřelý. Policie asi špatně zaregistrovala jeho údaje, nevěděl, že po něm pátrají. Až po nějaké době přišli na chybu a k jeho zadržení došlo až v roce 2019. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má nemocná játra. Ve Vietnamu jsou zároveň potíže s koronavirem, není možné tam letecky cestovat. K dotazu, jakou nemocí jater trpí, sdělil, že lékaři to zjistili teprve nedávno. Žalobce neví, o jakou diagnózu se jedná. K dotazu, jakou léčbu jeho

onemocnění vyžaduje, uvedl, že to zjistili ve vězení a poradili mu, že až jej propustí, má zajít k lékaři. Lékaře neměl čas navštívit, protože jej čerstvě propustili. Ve Vietnamu navštěvoval lékaře málo. Astma si ve Vietnamu léčil, trpí jím od dětství. Své zdravotní potíže by si ve Vietnamu mohl léčit i v budoucnu, ale je tam horší ovzduší. Na léčbu potíží s játry nebude mít peníze. Kvůli játrům potřebuje na lékařské vyšetření. Nemá žádné lékařské zprávy. Žalobcova přítelkyně se jmenuje J. C., nar. X, žije na adrese X a je státní příslušnicí ČR. Jsou spolu čtyři a půl roku, seznámili se po jeho příjezdu do ČR a společnou domácnost sdílí čtyři a půl roku. Když byl ve vězení, přítelkyně ho tam jednou za dva měsíce navštěvovala. Nosila mu oblečení, telefonní karty a platila mu právní služby. Přítelkyně chce, aby v ČR zůstal. K dotazu, kdy začal rozvod s jeho manželkou, uvedl, že ještě nepodali žádost. K dotazu, proč ji nepodali, sdělil, že žijí odděleně už deset let, žalobce žil ve Vietnamu, jeho manželka v ČR, je to tak dlouhodobě. Žalobce se chce nyní rozvést, protože má přítelkyni, chtějí se vzít. Žalobci byl soudem uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu deseti let. Je to součást jeho trestu, který mu byl uložen v roce 2019. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními a bezpečnostními orgány, ani neměl žádné problémy při vycestování z vlasti, nikdy tam nebyl trestně stíhán a neměl tam žádné potíže. Žalobce nevěděl, že jeho trestná činnost může mít negativní vliv na řízení týkající se jeho žádosti. K dotazu, zda chce uvést nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit, sdělil, že ve Vietnamu je velmi špatná situace kvůli koronaviru. Jsou omezovány lety ze zahraničí, proto se tam obává vrátit, byl by tam v ohrožení života, mohl by onemocnět koronavirem. Chtěl by zůstat v ČR s přítelkyní a založit zde rodinu. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné písemnosti. Protokol o pohovoru chtěl zpětně přetlumočit za účelem své kontroly, bez připomínek jej podepsal. Žalobcova právní zástupkyně k obsahu pohovoru uvedla, že Vietnam v současné době nepřijímá žádné zahraniční lety, nejsou realizovány žádné lety z ČR a to ani lety repatriační. Situace se šířením onemocnění Covid-19 je na území země původu žalobce kritická, hroutí se zdravotní systém a dochází k nepokojům na straně obyvatelstva. Žalobce se obává o svůj život a zdraví a to zejména v souvislosti s možnou nákazou v průběhu letu do země původu, pokud by tyto lety začaly být opět realizovány. Zároveň se obává nákazy přímo na území Vietnamu. To vše je třeba dát do souvislosti s chronickými onemocněními žalobce, kdy tento představuje rizikovou skupinu. Dále bylo uvedeno, že se právní zástupkyně vyjádří písemně v průběhu řízení. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah výpovědi žalobce. Žalobce doložil dne 18.10.2021 kartu pobytu č. X, která jej opravňovala k pobytu v Polsku do 27.11.2020. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, kde chce zůstat, neboť zde má přítelkyni. Návrat do Vietnamu odmítá ze zdravotních důvodů a tamní finanční nedostupnosti léčby onemocnění jater, rovněž se obává onemocnění Covid-19 v průběhu cesty do Vietnamu i na jeho území. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z opisu RT (rejstřík trestů) ze dne 18.10.2021, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 2 T 56/2019-1921 ze dne 25.11.2021, dále z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22.4.2021 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9.4.2021. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Dne 24.1.2022 byla právní zástupkyni žalobce dána v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí. Žalobcovo právní zástupkyně se k seznámení nedostavila, o čemž žalovaný vyhotovil dne 24.1.2022 úřední záznam, který je součástí správního spisu žalobce.

Žalovaný se rovněž seznámil s kartou pobytu č. X, která žalobce opravňovala k pobytu v Polsku, a uvedl, že tato pouze osvědčuje, že žalobce byl oprávněn legálně pobývat na polském území do dne 27.11.2020. K tomuto žalovaný konstatoval, že uvedenou písemnost shledává pro účely správního řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR jako irelevantní, proto ji v dalším hodnocení nevyužil.

Dle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce potvrdil, že ve své vlasti neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami a nebyl trestně stíhán. Nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by žalovaného vedlo k závěru, že by byl ve Vietnamu v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystaven jakémukoliv jednání poříditelnému pojmu pronásledování. Z jeho výpovědi rovněž nijak nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování v této souvislosti předpokládal v případě návratu do vlasti. Z výše uvedených důvodů se azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu neuděluje.

Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Žalobce uvedl, že v ČR pobýval na základě polského pobytového povolení. Protože se zde dopustil drogové trestné činnosti, soud mu uložil trest vyhoštění z území ČR v trvání deseti let. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 3.10.2021 a již dne 13.10.2021 požádal o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že v ČR chce zůstat kvůli své přítelkyni. Dle žalovaného tak uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR i nadále setrvat a tím si zde legalizovat svůj další pobyt. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) ve svých rozsudcích č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006 o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. V případě žalobce tomu tak nebylo, neboť i když na území ČR pobývá již od roku 2017, o mezinárodní ochranu projevil zájem až v roce 2021. Žalovaný konstatoval, že žalobce na základě osobního a svobodného rozhodnutí opustil zemi původu s cestovním pasem. Protože se v ČR dopustil drogové trestné činnosti, soud mu uložil trest vyhoštění v trvání deseti let. Žalobce je plně právně způsobilou osobou, je tedy za své činy odpovědný a měl by proto být připraven za své jednání nést následky.

Také skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod k udělení azylu dle tohoto ustanovení. Nad rámec výše uvedeného pak žalovaný dodal, že ačkoli chce žalobce v ČR i nadále setrvat, jeho trestní minulost nesvědčí o jeho snaze úspěšně se integrovat do české společnosti, jako to dokládá opis jeho RT. Žalobce rovněž uvedl, že chce v ČR zůstat, neboť zde má přítelkyni, se kterou sdílí od svého příjezdu do ČR v roce 2017 společnost domácnost. Chtějí se vzít a založit rodinu. Dosud je ženatý, ale se svou manželkou je v rozvodovém řízení. Dále pak ke své manželce rozporuplně dodal, že žádost o rozvod ještě nepodali. Žalovaný konstatoval, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen. K tvrzení žalobce, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu vypuknutí pandemie COVID-19, kvůli níž se obává návratu do vlasti, kde je uvedena nemoc rozšířena, kde by musel čelit různým opatřením či kde se hroutí zdravotní systém, jak uvedla jeho právní zástupkyně, žalovaný konstatoval, že uvedená pandemie COVID-19 postihla v předcházejících měsících všechny státy světa a jejich obyvatele, včetně ČR, a byla zapříčiněna vis maior, tedy nezávisle na jednání či konání konkrétních státních orgánů či bezpečnostních složek kteréhokoliv státu. Zakládat tak důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR na obavách před touto nemocí plynoucích z nynější špatné zdravotní situace ve Vietnamu je tudíž zcela nelogické a bezpředmětné, stejně jako snaha vyhnout se podanou žádostí o mezinárodní ochranu různým omezením v zemi jeho původu či údajnému hroucení zdravotnictví. V případě žalobce tak jde zcela jednoznačně o účelové zneužití celosvětové situace s pandemií COVID-19 a institutu mezinárodní ochrany pouze a jen za účelem legalizace pobytu v ČR. Žalobcova právní zástupkyně v pohovoru uvedla, že Vietnam v současné době nepřijímá žádné zahraniční lety, nejsou realizovány žádné lety z ČR a to ani lety repatriální. Situace se šířením onemocnění Covid-19 je kritická, hroutí se zdravotní systém a dochází k nepokojům na straně obyvatelstva. Žalobce se obává o svůj život a zdraví a to zejména v souvislosti s možnou nákazou v průběhu letu do země původu, pokud by tyto lety začaly být opět realizovány. Zároveň se obává nákazy přímo na území Vietnamu. To vše je třeba dát do souvislosti s chronickými onemocněními žalobce, který představuje rizikovou skupinu. K vyjádření žalobcova právní zástupkyně žalovaný konstatoval, že skutečnost, že žalobce nemohl opustit území ČR z důvodu nerealizování letů do Vietnamu nelze podřadit relevantním důvodům, jež taxativně vymezuje výše uvedené ustanovení zákona o azylu. Pokud se týká obav žalobce z onemocnění Covidem-19 ať už cestou do země jeho původu či přímo v ní, žalovaný konstatoval, že uvedenou skutečnost podrobně a vyčerpávajícím způsobem posoudil již výše se závěrem, že v případě žalobce zcela jednoznačně jde o účelové zneužití celosvětové situace s pandemií COVID-19 a institutu mezinárodní ochrany pouze a jen za účelem legalizace pobytu v ČR. Žalovanému je známo, že Obvodní soudu pro Prahu 9 (dále jen **obvodní soud**) pod sp. zn. 2 T 56/2019-1921 zamítl dne 25.11.2021 žalobcovu žádost o odklad trestu vyhoštění, který mu byl uložen na dobu deseti let rozsudkem obvodního soudu sp. zn. 2 T 56/2019 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 67 To 468/2019, a který nabyl právní moci dne 14.1.2020. Žalobce svou žádost odůvodnil mimo jiné tím, že v současnosti nejsou

realizovány lety do Vietnamu a rovněž obavami z onemocnění Covid-19, které odůvodnil naprosto shodně jako jeho právní zástupkyně v pohovoru ze dne 18.10.2021. Soud vdané věci dospěl k závěru, že žalobcovy žádost odklad výkonu trestu vyhoštění není důvodná, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je zcela zjevně nedůvodná, jelikož požádal o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se nebo pozdržet hrozící vyhoštění, ačkoliv o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat dříve. Žalobce předtím, než byl omezen na osobní svobodě, ani v průběhu výkonu vazby či trestu odnětí svobody o mezinárodní ochranu nepožádal. Soud nepřisvědčil ani jeho účelovému tvrzení, že se obává o svůj život a zdraví v souvislosti s možnou nákazou onemocněním COVID-19, kdy se považuje s ohledem na jeho chronické onemocnění, které nebylo nijak důkazně doloženo, za rizikovou skupinu. Soud nepřisvědčil ani jeho tvrzení, že se do Vietnamu nerealizují žádné lety, když dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie přesto, že komerční letecká spojení do Vietnamu jsou stále velmi omezená, k návratu jsou k dispozici tzv. repatriční lety z Německa či Francie, na které se však musí žalobce nahlásit prostřednictvím velvyslanectví Vietnamu v Praze. Dle soudu je tak zcela zjevné, že jediným účelem žalobcovy žádosti je vyhnout se výkonu trestu vyhoštění. Žalovaný uzavřel, že žalobce během svého několikaletého pobytu na území ČR neprojevil o institut mezinárodní ochrany sebemenší zájem. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, kdy mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán využil i judikátu NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005, který uvádí, že „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Žalovaný doplnil, že toto je i případ žalobce, který v dřívější době nikdy neprojevil o mezinárodní ochranu sebemenší zájem, a tuto využil až v situaci, kdy byl vyhoštěn z ČR. Žalovaný tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti hodnotí vyjádření žalobce o jeho obavách z onemocnění Covid-19 v souvislosti s jeho chronickými onemocněními, kdy se považuje za rizikovou skupinu, jako spekulativní a účelově použité, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Dále žalovaný upozornil na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žalobci, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu. Tyto v jeho konkrétním případě shledány nebyly. V případě žalobce neshledal žalovaný při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Z toho důvodu žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje. V této souvislosti se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Žalobce uvedl, že mezinárodní ochranu požádal (mimo jiné) kvůli svému špatnému zdravotnímu stavu. Dále žalovaný zhodnotil všechny skutečnosti uvedené žalobcem při

pohovoru provedenému dne 18.10.2021 na jeho žádost ve vietnamském jazyce, za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka a jeho právní zástupkyně (viz shora – strana 3 a 4 rozsudku). Po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území žalovaný shrnul, že jeho životní situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou a z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ rozhodně není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, žalovaný k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen **Evropská úmluva**), při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto žalovaný z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy a aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj uvedený čl. 3, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

V informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22.4.2021 je uvedeno, že „Vietnam je autoritářským státem, v němž vládne Komunistická strana Vietnamu (dále jen **KSV**), její politbyro a ústřední výbor. Poslední volby do Národního shromáždění se konaly v roce 2016 a nemohou být považovány za svobodné ani spravedlivé. Ústava sice občanům garantuje právo volit přímo své zástupce do Národního shromáždění, Lidových rad a dalších státních orgánů, avšak možnost občanů demokraticky změnit svou vládu je velmi omezená. Všechny kandidáty prověřuje KSV, jediná uznávaná politická strana. Civilní orgány udržovaly účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami. Vietnam je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. V roce 2015 vláda začala implementovat zákony schválené v souladu s ústavními dodatky v lednu 2014 včetně článků týkajících se lidských práv. V listopadu 2015 Národní shromáždění schválilo některé zákony mající dopad na práva občanů, např. trestní zákoník, prováděcí trestní řád, zákon o vazbě a dočasném zadržení, občanský zákoník a prováděcí řád občanského zákoníku. Prováděcí trestní řád a zákon o vazbě kodifikovaly presumpci neviny, důkazní břemeno v trestním řízení uložily státu, uznaly omezené právo podezřelého za určitých okolností nevypovídat a uvolnily předpisy týkající se práva na obhájce. Trestní zákoník i nadále obsahuje vágní ustanovení o národní bezpečnosti. Ústava a zákony zakazují mučení, týrání, nátlak, tělesné tresty nebo jakoukoli formu jednání poškozující tělo a zdraví nebo důstojnost zadržených či uvězněných osob. Podezřelí nicméně často hlásili špatné zacházení a mučení ze strany policie, příslušníků bezpečnostních orgánů v civilu a personálu středisek pro povinnou vazbu v souvislosti s drogami, k němuž docházelo během zatčení, výslechu a zadržení. Policisté, státní zástupci a dohledové státní orgány jen zřídka vyšetřovali konkrétní zprávy o špatném zacházení.

Aktivisté uváděli, že úředníci ministerstva veřejné bezpečnosti napadli politické vězně, aby získali přiznání, a používali další nezákonné způsoby. Špatné zacházení se neomezovalo pouze na aktivisty nebo osoby zapojené do politiky. Skupiny monitorující lidská práva vydaly několik zpráv o policistech, kteří ve službě používali nadměrnou sílu, a vyšetřovateli, kteří údajně mučili zadržené. Podmínky ve vězení zůstávaly obecně drsné, ale zejména vězni svědomí byli vystaveni diskriminaci, obtěžování a špatnému zacházení. Vietnam patří mezi země, kde dosud nebyl zrušen trest smrti. Trest smrti je ukládán za "nejzávažnější trestné činy", zahrnující hospodářskou kriminalitu včetně korupce, a nadále může být uložen za zločiny související s drogami. Oficiální statistiky ohledně trestu smrti byly nadále pokládány za státní tajemství. Nedostupné tak zůstávají podrobnosti o odsouzených k trestu smrti, včetně jejich pohlaví, věku, etnického původu nebo typů trestných činů, za které byli odsouzeni. Ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě. Vietnamská vláda obecně spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi, aby poskytla ochranu a pomoc vnitřně vysídleným osobám, uprchlíkům, navrátilcům se uprchlíkům, žadatelům o azyl, osobám bez státní příslušnosti a jiným osobám hodným pozornosti. V zemi neprobíhala občanská válka ani konflikt s jinou zemí".

Toto však není případ žalobce, který v průběhu řízení uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a nezajímá se o politiku. Současně potvrdil, že při odjezdu ze své vlasti neměl žádné potíže a rovněž nikdy neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Žalovaný uzavřel, že vietnamské státní orgány nejevily o osobu žalobce v době jeho pobytu před odjezdem z vlasti žádný zájem. Taktéž vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, žalovaný nemá žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho současném návratu do vlasti. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je žalovanému rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Je na zvážení žalobce, jakým způsobem si v případě zájmu upraví svůj další pobyt na českém území. Žalovaný shrnul, že ani existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, například ve svých usneseních č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010 a č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 nebo v rozsudku č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Z

výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění žalovaného učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Závěrem žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 21.3.2022** uvedl, že považuje námitky žalobce uvedené v žalobě za zcela neopodstatněné a popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkazuje plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí, kdy postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, na rozdíl od mínění žalobce. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, kde chce zůstat, neboť zde má přítelkyni. Jak totiž zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, např. ve svém rozhodnutí č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010, č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jak opakovaně NSS vyložil, v případě, že žalobce hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR.

Dále žalovaný uzavřel, že žalobce během svého několikaletého pobytu na území ČR neprojevil o institut mezinárodní ochrany sebemenší zájem a požádal o ni až nyní, kdy mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR. Žalovaný dále zopakoval informace sdělené žalobcem v rámci pohovoru a zdůraznil, že mezinárodní ochrana je naprosto specifickým institutem, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. V této souvislosti žalovaný uvedl, že je také třeba si uvědomit, jak upozornil NSS ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 5/2011, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Dále zopakoval, že snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako obdobné důvody, resp. soukromé a rodinné apod., rozhodně nelze podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům podle zákona o azylu.

Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlastní pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu, jak již uvedeno shora. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu, které jsou veskrze aktuální. Také bylo konstatováno, že se nakonec zástupkyně žalobce k seznámení s obsahem spisu ani nedostavila. Dle žalovaného v tomto ohledu tedy neobstojí jednotlivé citované žalobní námitky. V napadeném rozhodnutí je i velmi podrobně vyloženo, že žalobci v případě návratu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Není také pravdou, že žalovaný neuvedl, podle jakých právních ustanovení postupoval, v čemž se žalobce, resp. právní zástupkyně, jednoznačně mýlí. Žalovaný vyjádřil, že má za to, že při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se nedopustil žádné nezákonnosti a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou

zpochybněno jeho rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v plném rozsahu.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.2.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.3.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle úředního záznamu ze dne 23.2.2022 se žalobce nedostavil k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přestože mu bylo předvolání k převzetí rozhodnutí doručeno. Dle § 24a zákona o azylu je den a čas převzetí rozhodnutí uvedený ve výzvě považován za den, kdy bylo žalobci rozhodnutí doručeno, tj. v této věci dne 23.2.2022.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
8. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
10. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele

o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

13. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že výrok rozhodnutí neobsahuje žádné procesní ustanovení, dle kterého správní orgán postupoval. K tomu soud uvádí, že citované rozhodnutí žalobce se nejenže vztahuje k jinému institutu, ale také je upraven jiným zákonem. Z toho důvodu není možné vztahovat tuto judikaturu na případ žalobce.
14. V této souvislosti soud odkazuje např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2020 č.j. 16 Az 43/2019–21: *„Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“ Žalovaný má povinnost zhodnotit, zda je možné žalobci udělit mezinárodní ochranu dle výše uvedených forem mezinárodní ochrany, vydá žalovaný rozhodnutí o jejím neudělení. Z napadeného rozhodnutí je tedy jasné seznatelné, na základě jakých právních ustanovení žalovaný rozhodoval a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Z toho důvodu shledává soud tuto námitku za nedůvodnou.*
15. Soud se také zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci týkající se zacházení ve Vietnamu s osobami odsouzenými pro drogové zločiny v zahraničí, přičemž zjistil následující. Žalovaný pro zjištění tohoto stavu vycházel především z podkladů, mezi nimiž byly informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22.4.2021 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9.4.2021, přičemž veškeré uvedené informace jsou v této věci součástí spisového materiálu.
16. Žalobce v řízení před žalovaným neuvedl, že by se obával dvojího trestání ve státu svého původu. Právní zástupkyni žalobce se také nedostavila k seznámení se s podklady, ani nedoplnila tyto podklady dalšími zprávami o situaci ve Vietnamu, které by se vztahovali k případu žalobce. V řízení o azylu stíhá břemeno tvrzení žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu a jeho tvrzení podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne

19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem a v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v řízení o azylu obavu z opakovaného trestání ve Vietnamu a jako důvody pro podání žádosti o azyl uvedl legalizaci svého pobytu v ČR z důvodu, že se zde nachází jeho přítelkyně a také ze zdravotních důvodů, které se ale týkaly údajné finanční nedostupnosti léčby onemocnění jater a onemocnění Covidem-19. Žalovaný se tak dle soudu tímto dostatečně zabýval, jak je zřejmé z výše uvedeného.

17. Soudu nezbyvá než také zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
18. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné žalobci mezinárodní ochranu v souladu se zákonem o azylu udělit či nikoli, přičemž vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva a v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, na základě jakých právních ustanovení žalovaný rozhodl.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 17. srpna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně